

Ook in de belastingpraktijk wordt het een en ander opgemerkt over de kosten van een procedure, die vooral dan gemaakt moeten worden, indien fiscale deskundigheid van derden ingeschakeld dient te worden. Belastingbetalers merken op:

- dat hangt uiteraard af van de casus en of van externe deskundigheid gebruik wordt gemaakt. De vraag of van externe deskundigheid gebruik wordt gemaakt zal mede in voorkomende situaties afhangen van een kosten/baten analyse.
- door inschakeling van deskundigen kost dit meestal (zeer) veel geld. Veel personen gaan daarom een geschil uit de weg.
- in gevallen van onvoldoende deskundigheid is hulp zeker gewenst. De kosten van bijstand/zijn dan echter vaak (prohibitief) hoog.
- hulp is dus niet gewenst maar veel meer noodzakelijk. Is het niet treurig dat een gewoon mens steeds minder in staat is zichzelf zonder deskundige bijstand te verdedigen? Hulp betekent ook kosten die veel mensen zich niet kunnen permitteren.
- kostenaspect. Hoogte van het te betalen bedrag in verhouding met kosten advies.
- oplossen geschillen kan ons inziens zonder al te veel kosten, of de kosten een probleem (zouden) vormen is afhankelijk van het financiële belang bij de besteching van het geschil in relatie tot die kosten.
- de kosten moeten natuurlijk opwegen tegen de baten.
- als het om een hoog bedrag gaat en als ik zeker van mijn zaak ben, vormen de kosten geen probleem, maar het moet eigenlijk zonder veel kosten opgelost kunnen worden.
- als ik kan inschatten dat het kantje boord is en ik weet dat ik eventuele proceskosten zou moeten betalen zal ik het niet tot een geschil laten komen.

3.3.2.1 De burgerlijke rechter en de kosten van procederen.

De burgerlijke rechter heeft zich bezig gehouden met de kosten die een belastingplichtige zich moet getroosten ter zake van een fiscale procedure. Dit heeft geleid tot een rechterlijke uitspraak waarin de verplichting van de Staat tot vergoeding van deze kosten is vastgelegd. Het gaat in dezen om het arrest HR 1 juli 1993(NCB/Staat). In dit arrest is bevestigd dat indien een overheidslichaam een beschikking neemt en handhaaft die naderhand door de rechter wordt vernietigd wegens bijvoorbeeld strijdigheid met de wet, dit overheidslichaam jegens de door die beschikking getroffen een onrechtmatige daad begaat. Zelfs wanneer het overheidslichaam geen enkel verwijt treft, komt deze onrechtmatige daad in beginsel voor zijn rekening. Met de argumenten van de Staat tegen een dergelijke veroordeling kon de burgerlijke rechter niet instemmen. De Staat voerde de volgende argumenten aan: het grote aantal aanslagen dat jaarlijks door de belastingdienst wordt opgelegd, de interpretatievrijheid die de inspecteur noodzakelijkerwijs toekomt gezien de onzekerheid over de betekenis van de vele, vaak ingewikkelde heffingswetten en de verlamme werking die zou uitgaan van een te strak aansprakelijkheidsregiem.⁵⁵⁶ Uit deze argumenten blijkt echter dat ook de belasting-

schrijft hierover: "Uit eerder (buitenlands) onderzoek was al bekend dat dit soort enquêtes een lage respons oplevert, omdat invullen vrij lastig is (van nalevingskosten wordt doorgaans geen administratie bijgehouden), en omdat bedrijven huiverig zijn om financiële gegevens vrij te geven. etc." en: "De uitkomsten van de bedrijvenenquête vormen dus vermoedelijk een onderschatting van de werkelijke kosten." (blz.202)

Zie in dit verband ook hoofdstuk 4.7.

Zie ook Administrative and compliance costs of taxation. XLIII Congres International de Droit Financier et Fiscal, Rio de Janeiro 1989[59].

⁵⁵⁶ K. Frielink, H.J.M. Scholman[62, blz.1805e.v.].